EL POU de la gallina
Revista manresana d'informació i opinió

Gent | | Actualitzat el 02/09/2020 a les 09:52

«El juny hem iniciat la publicació de dos llibres per a públic infantil, amb un tarannà de pensament crític»

?Arnau Carné Sala és coeditor de l'editorial Tigre de Paper, va treballar a la cooperativa musical discogràfica Propaganda pel fet!

Arnau Carné Sala Coeditor de l?editorial Tigre de Paper. | Foto: Francesc Rubí.

Amb els Joves Independentistes Revolucionaris (JIR) viu l'evolució d'organitzacions de l'esquerra independentista fins a l'actualitat, en què és militant d'Endavant. A la Universitat va formar part de l'Alternativa Estel i del grup promotor de la Universitat Comunista dels Països Catalans (UCPC). Dins del moviment okupa, es va iniciar a l'Ateneu Popular La Seca i forma part de la PAHC del Bages.

- Quina feina fas com a editor de Tigre de Paper? Quan i per què va néixer?

- Va néixer entre 2010 i 2011. La idea original va sorgir de Simón Vázquez i me la va plantejar per tirar-la endavant. Els dos proveníem d'espais de formació política de la Universitat Comunista dels Països Catalans (UCPC) i vèiem la necessitat que hi hagués una editorial en català per editar obres de literatura i d'assaig en llengua catalana, de pensament crític. Crèiem que afavoriria la possibilitat que la societat arribés a tenir una mica més de capacitat crítica. Dins dels formats empresarials ens vam decantar pel model de cooperativa.

Tigre de Paper

- Quin tipus de llibre us interessa publicar?

- Ens vam centrar en l'edició dins l'àmbit de la literatura, per reflexionar des d'un estil narratiu, amb la possibilitat de treure també obres d'assaig. Vam buscar obres per editar i vam contactar amb autors. De mica en mica, ens hem anat consolidant fins a l'actualitat, en què som un equip de vuit persones. Justament aquest mes, hem iniciat la publicació de dos llibres per a públic infantil, també amb un tarannà de pensament crític, que són dues biografies sobre Neus Català i Montserrat Roig. Des de l'editorial també gestionem la Fira Literal de Barcelona, de periodicitat anual i de pensament crític, on participen editorials i algunes llibreries. Dins del paraigua de la cooperativa Cultura 21 tenim el projecte de la revista "Catarsi".

- A quin públic va adreçat? És viable econòmicament? Heu tingut problemes de censura?

- La nostra editorial s'adreça a públic juvenil i d'edat adulta, amb una visió d'esquerres, per tal que sentin els llibres més seus. Pel que fa a la viabilitat, vam començar dues persones editant cinc llibres l'any i després de gairebé nou anys hem consolidat un equip de vuit, que en vivim professionalment i editem uns vint llibres l'any. Tenim una oficina magatzem al carrer Balmes, davant l'Ateneu Les Bases, i treballem molt per internet. No hem tingut problemes de censura, ja que som la part editora i publiquem tot el que ens interessa. Fins ara, tampoc no hem rebut cap denúncia administrativa.

Militant precoç

- Quan vas començar la militància política?

- Quan vaig passar de l'escola a l'institut per fer tercer d'ESO, als catorze o quinze anys. Va ser el primer espai sociopolític dins dels Joves Independentistes Revolucionaris (JIR), una organització nacional amb nucli manresà. Hi fèiem tasques d'agitació i propaganda, sobretot adreçades al jovent. Reivindicàvem la independència dels Països Catalans, acompanyada d'un projecte de caire socialista. En una època en què no hi havia internet, muntàvem xerrades, editàvem petites revistes, repartíem octavetes, col·locàvem pancartes als carrers o murals... Havíem fet actes públics i diverses concentracions. Fins i tot, havíem organitzat algun concert a la pista Castell, de caire cultural i alternatiu. Vam participar en les primeres edicions de la Festa Major Alternativa. A l'institut, vam crear l'Assemblea d'Estudiants del Bages per defensar el manteniment de l'educació pública.

- Com definiries l'Alternativa Estel?

- Dins del moviment universitari, érem un sindicat que plantejava problemàtiques adreçades a la universitat popular. En criticàvem l'estructura, els filtres d'accés, la temàtica i el model que s'hi impartia. Defensàvem les classes treballadores i exigíem la reducció del cost de les matrícules. En lloc de preparar els estudiants per anar a una empresa privada que els exploti, apostàvem per uns coneixements més populars que trenquessin amb una universitat mercantilitzada. Discutíem els serveis privats: copisteries, bars i la presència de la banca dins la universitat. Aquesta lluita la defensàvem al sindicat i la batallàvem a les assemblees de facultat. També fèiem una feina d'agitació i propaganda de les lluites socials que s'esdevenien fora del recinte universitari per mitjà de xerrades, pancartes o mobilitzacions. Com a organització, es van fer actes en defensa de la llengua catalana, mobilitzacions contra la guerra de l'Iraq el 2003 o contra les empreses de treball temporal. En definitiva, s'ajuntava gent de l'anticapitalisme: independentistes d'esquerres, llibertaris i comunistes per impulsar diferents lluites a la Universitat.

- Com valores les manifestacions universitàries?

- Seguien el guió establert. Recordo que vaig participar en manifestacions en contra de la Llei Orgànica d'Universitats (LOU) que plantejava el Partit Popular, en què s'obrien encara més les

portes a la privatització, que es va desenvolupar sobretot amb el govern Zapatero del PSOE i del Tripartit a la Generalitat, amb Josep Huguet com a conseller d'Universitats, que el van fer encaixar dins del Pla Bolonya, com a model vinculat al concepte de la Unió Europea. En aquesta època ja no estava a la Universitat. Així mateix, vam lluitar perquè els serveis dins la Universitat fossin públics. I, per altra banda, vaig participar en les mobilitzacions vinculades a les lluites socials, com el gran moviment estudiantil contra la guerra d'Iraq.

- Què és Ítaca?

- Una organització creada fa vuit anys dins l'esquerra independentista per promoure la temàtica internacional. S'ha fet una tasca de dotar d'informació i anàlisi geopolític el que està passant al món. S'han gestionat algunes brigades, sobretot a Veneçuela, formades per gent dels Països Catalans que tenien interès en l'evolució del país, des que Hugo Chávez va guanyar les primeres eleccions, per veure com funcionava el projecte. A nivell intern vam decidir deixar la formació de brigades i dedicar-nos als documents d'anàlisi. S'ha fet un seguiment dels conflictes internacionals, amb l'objectiu d'entendre la societat global més enllà de les fronteres estatals. He participat en jornades al País Basc i en d'altres contra la Unió Europea.

Foto: Francesc Rubí

Endavant

«Els grans sindicats depenen molt de les subvencions de l'estat i alguns dels dirigents han participat també en les portes giratòries»

- Participes en el grup Endavant, com a ideòleg?

- És una formació de l'esquerra independentista que funciona de manera assembleària i entre totes anem configurant els papers de l'organització. Som una quinzena de membres a la comarca de Bages. Perseguim l'objectiu d'una societat socialista i feminista en l'àmbit nacional dels Països Catalans. Va néixer l'any 2000, amb el primer Congrés de constitució a Vilafranca del Penedès. Es va establir com una organització política, recollint el llegat de la lluita juvenil de l'esquerra independentista, sobretot de la PUA. La relació amb les institucions es fa a través de la CUP.

- Quin és el teu paper en les manifestacions del Primer de Maig?

- Participar-hi, tot i ser conscient de l'evolució de la història del moviment obrer, ja que les relacions laborals dels anys setanta i vuitanta han canviat. Els obrers industrials treballaven junts, cosa que facilitava un tipus de sindicalisme que afavoria les mobilitzacions, coincidents amb els darrers anys de les lluites antifranquistes, on algunes de les demandes semblava que s'anaven aconseguint. Amb les polítiques de la Transició, la reestructuració industrial, els canvis en les relacions laborals, amb fragmentacions i subcontractes empresarials, han dificultat un moviment obrer unitari. Als anys 90, amb el creixent neoliberalisme, l'individualisme arrela profundament i els treballadors cada vegada se senten més propietaris, encara que el pis sigui hipotecat. Canvia gran part de la mentalitat de la classe obrera en les seves relacions laborals.

- Què opines dels sindicats majoritaris?

- Els grans sindicats s'han convertit més en gestores que no pas en elements de lluita sindical. Les mobilitzacions de la classe treballadora més vinculades a l'1 de Maig han disminuït i en tot cas han augmentat les relacionades amb moviments socials vinculats a problemàtiques, com la de l'habitatge. Els sindicats clàssics fan serveis que vetllen per uns drets concrets dels treballadors, però també faciliten les coses a la patronal i al govern de torn, en l'àmbit de les relacions laborals i a l'hora de liquidar conflictes. Depenen molt de les subvencions de l'estat i alguns dels dirigents han participat en les portes giratòries, fet que denota una mica el seu tarannà. A partir de la crisi del 2008, la situació està canviant, amb sindicats més alternatius, com el Sindicat de l'Esquerra Independentista, la CGT o Acció Sindical del Bages, que estan en procés de creixement.

- Com valores les manifestacions del dia de la dona? Tenen relació amb el coronavirus?

- Vox, que és qui més ha criticat, va fer el seu "acte de masses" i fins i tot algun dels seus dirigents va tenir el coronavirus. És clar que aprofiten la conjuntura per carregar contra les manifestacions del 8 de març. Valoro les mobilitzacions del dia de la dona com un creixement feminista als darrers anys, que s'ha anat empoderant, a partir d'una feina constant en la denúncia dels assassinats de dones que hi continua havent; en la crítica als projectes de llei contra l'avortament, que semblava que volien retornar-nos anys enrere; i s'han qüestionat els micromasclismes, no només de violència física, sinó d'altres maltractes, com l'explotació laboral en l'escala salarial o el treball de cures que recau sobre les dones.

La PAHC i la Universitat Comunista

- Quina és la teva opinió sobre les activitats de la PAHC? Creus que personatges com Ada Colau perjudiquen l'entitat?

-C om a moviment en favor de l'habitatge s'ha fet una feina molt positiva. Abans que esclatés la bombolla immobiliària ja teníem problemes d'habitatge i s'havien fet campanyes de denúncia contra l'especulació urbanística per poder accedir a l'habitatge de lloguer o de compra. Després, amb recursos públics, els governs s'han dedicat a salvar els bancs, mentre els treballadors sense feina ni capacitat adquisitiva no poden pagar la hipoteca, i el banc, a més de quedar-se

l'immoble, els exigeix pagar un deute astronòmic al qual no poden fer front. L'Administració només dona ajuda als bancs i les afectades s'organitzen amb d'altres activistes socials per plantar-los cara, perquè la gent, com a mínim, pugui continuar tenint un sostre. Paral·lelament, es potencia l'ocupació de pisos buits de la banca, quan ni el mercat privat ni l'Administració ofereixen vies de solució. Són pedaços per evitar suïcidis. Pel que fa a l'Ada Colau, no em mereix cap atenció, des del moment que ha fet el salt a la política i ara es troba anant colze a colze amb uns socis de govern que han estat responsables directes de l'especulació.

- Quines feines es fan a la Universitat Comunista dels Països Catalans?

- És un projecte de formació política que ja porta uns anys d'existència i ha anat variant l'estructura, adreçada sobretot a la gent que participa en organitzacions de l'esquerra revolucionària. S'hi fa un repàs de la teoria marxista amb el que està passant actualment per vincular la teoria clàssica amb la pràctica política. Fa temps que no hi participo. Un dels membres destacats que va ser del grup promotor és Josep Cónsola, que té un bagatge històric important per tota la seva trajectòria i enriqueix molt els cursos, tant pels coneixements que ha anat adquirint al llarg dels anys com per la seva visió de la societat i el pensament crític que el caracteritza.

- En quines publicacions has col·laborat?

- He fet alguns articles d'anàlisi política més que econòmica, tot i que els dos aspectes van bastant lligats. Especialment en el diari digital "L'accent". Després també he participat com a coordinador i amb l'escriptura d'un capítol en el llibre "Qui pot comprar o vendre el cel, la força de treball o l'escalfor de la terra?" És un compendi d'articles i textos literaris que divaguen sobre la propietat privada i el treball assalariat. També he escrit a la revista "Catarsi" , alguns articles sobre la divisió internacional del treball.

Foto: Francesc Rubí.

La Guia

- Com veus el futur del barri manresà de la Guia, on ocupes un dels habitatges?

- Des que va aparèixer al POUM, que projecta enderrocar la Guia, acompanyat del Pla de Manresa 2022, per on passa una de les rutes ignasianes, dins la campanya de posar "maca" la ciutat, l'Ajuntament considera que aquest barri feia lleig allà al mig i volen fer-hi una zona verda, amb la pretensió d'enderrocar-lo. Els que vivim a la Guia no hi estem d'acord, perquè hi ha gent que hi té una estructura de convivència feta. Si Manresa necessita zones verdes, la Guia n'està envoltada, no pas el centre de Manresa ple de ciment. A més de la batalla dialèctica, des de la barriada hi ha una oposició unànime a l'enderrocament. Quan es va construir, als anys 50, era per cedir un habitatge públic i barat als treballadors de Renfe. Quan Adif es queda les infraestructures, els antics treballadors es fan grans, moren o marxen del barri. Com que no es dedica al negoci immobiliari, deixa els pisos buits, fins que el 2012 els veïns denuncien públicament que més de mig barri està desocupat, amb la corresponent degradació dels pisos. Fan una crida perquè s'habitin i es torni a omplir de vida el barri. Es fan ocupacions efectives i reclamacions a Adif perquè faci millores a la zona. Tornen a oferir pisos de lloguer amb unes condicions molt diferents a les inicials. Ara hi ha famílies amb contracte vitalici, lloguers actualitzats amb Adif i d'altres amb règim d'ocupació. Hi ha hagut denúncies i processos judicials, alguns han marxat, però de la gent que participa en l'associació de veïns, de moment, encara no s'ha materialitzat cap cas de desnonament.

- Com està el tema de la querella del departament d'Interior sobre una manifestació antifeixista a Vic?

- Quan Plataforma per Catalunya en l'època d'Anglada va muntar un dels actes a Vic, es va correspondre amb un altre de protesta convocat per una associació antifeixista també de Vic, com a queixa perquè es cedís espai públic per fer discursos xenòfobs. Va ser pocs dies després de les agressions feixistes a la Sala Stroika de Manresa. M'hi van convidar a parlar com a membre de la Plataforma Antifeixista que s'havia creat per donar resposta a aquelles agressions. Després de participar-hi, va sorgir una manifestació espontània que es va dirigir cap a l'espai dels concentrats en l'acte de Plataforma per Catalunya. Abans d'arribar-hi, un cordó dels antiavalots dels Mossos d'Esquadra va impedir que es trobessin els dos grups. Hi va haver alguns crits i els manifestants van marxar. Al cap d'un temps, vaig rebre una denúncia del departament d'Interior que dirigia Ramon Espadaler, on m'acusaven de ser un dels convocants, que havia causat problemes d'ordre públic amb el trànsit. Em van posar una multa a mi i a quatre persones més d'Osona, una de les quals no havia ni assistit als actes. Cap de nosaltres va ser identificat en el moment. Per això, vam denunciar que s'havien utilitzat fitxes policials a l'hora de fer aquestes investigacions. Es va fer un judici civil, que va acabar amb una multa que no hem pagat, perquè encara estem en procés de recursos.

- L'estat espanyol encara té la base estructural en el franquisme?

- Prové d'estructures del règim franquista, ja que ni el 1975 ni als anys posteriors a la mort de Franco no hi va haver una ruptura, ni una depuració de les estructures ni uns canvis a fons per trencar amb el règim anterior. És evident també que això no és exacte, ja que hi ha hagut una evolució d'aquestes estructures, tant en termes institucionals i administratius com en models legislatius, sobretot d'integració a la Unió Europea. I, en alguns casos, han empitjorat, com és el cas de la privatització i de la inserció en el procés del neoliberalisme. En aquest sentit, encara ha tingut un efecte més nefast sobre la classe treballadora. Però insisteixo que evidentment hi hagut una vinculació amb les estructures que es coneixen com les clavegueres de l'estat, on l'element judicial repressiu té elements paraestatals, que són completament il·legals, com és el cas del senyor X, com un dels casos més escandalosos, que beuen d'una institució heretada dels models feixistes, cos que els permet mantenir la mateixa estructura, perquè les coses no se'n vagin de

mare. Les classes dirigents d'aquest estat, polítiques i sobretot econòmiques, els ha interessat canviar façanes i elements de l'anterior règim, per seguir acumulant les seves fortunes, com a resposta també a lluites de la classe treballadora i als moviments de les nacions sense estat que els han forçat a arribar a alguns pactes i a cedir en alguns elements. Però, és clar que la base, si no és ben bé la mateixa, es pot afirmar que beu d'aquestes estructures que no han estat depurades.

El perfil

Foto: Francesc Rubí.

Arnau Carné Sala neix a Manresa el 2 d'abril de 1981. De pares manresans, Joan Lluís, professor de cursos d'informàtica per a aturats, i Montse, mestra. Va fer el parvulari a l'escola pública Monsenyor Gibert, de Sant Fruitós de Bages, d'on va passar a fer EGB a la Flama. Va continuar a l'institut Pius Font i Quer i després va estudiar tres cursos d'història a la Universitat Autònoma de Barcelona. Pel que fa als moviments polítics i socials, es va iniciar amb els Joves Independentistes Revolucionaris (JIR) a Manresa. Ha viscut l'evolució d'organitzacions de

l'esquerra independentista: Plataforma per la Unitat d'Acció (PUA), el Centre Social La Fona, del carrer Barreres i l'organització de l'Assemblea de Joves de Manresa fins a l'actualitat, en què és militant d'Endavant. Paral·lelament, en l'àmbit estudiantil, va formar part a la Universitat de l'Alternativa Estel, amb barreja de gent de l'esquerra independentista fins al sector llibertari, coneguda aleshores com l'esquerra rupturista, i també de les Assemblees de Facultat, que era la principal organització estudiantil universitària. Ha participat en l'organització Ítaca, centrada en temes internacionalistes, i en el grup promotor de la UCPC (Universitat Comunista dels Països Catalans), on va coincidir amb Josep Cónsola.

A Manresa, va participar en el moviment okupa a l'Ateneu Popular La Seca, quan estava al carrer Barreres, fins el 2002 i després al Centre Social Okupat Na Bastardes, a inicis de 2003, de caire reivindicatiu i social. Va ser membre cooperant de l'International Peace Observatory (IPO), una organització sense ànim de lucre, que des de 2004 va fer un acompanyament internacional des del món occidental a organitzacions camperoles de Colòmbia que estaven assetjades pels militars i grups paramilitars. «Amb la nostra presència intentàvem garantir una certa bona conducta». Hi van denunciar «els atropellaments dels drets humans i el terrorisme d'estat, amb una maquinària molt bèstia». Després va fer tasques de secretaria per a l'organització, des de Barcelona. També va formar part dels grups de solidaritat amb Palestina (on es va estar 15 dies) i va participar en la campanya de boicot a Israel: Boicot d'inversions i sancions (BDS). Des del Bages es va formar un boicot preventiu contra les multinacionals que vulneraven drets humans que encara és activa. Més recentment, ha participat en la PAHC (Plataforma d'Afectades per la Hipoteca i el Capitalisme) del Bages. Com a resident defensor del barri de la Guia, forma part de l'assemblea de veïns. Pel que fa a l'àmbit laboral, de jove va fer diverses feines a l'estiu, fins a entrar a la cooperativa musical discogràfica Propaganda pel fet!, de Joan Carles Tenesa "Litus", un projecte de discogràfica que va començar al Batzac, després es va traslladar a la carretera de Cardona i actualment té les oficines a Stroika. És una discogràfica independent que s'ha mogut a l'entorn de la música alternativa, amb grups com Obrim pas, Kop (Kolumna d'Odi Proletariat) o cantautors com Feliu Ventura. S'adreçaven a un públic juvenil amb lletres compromeses: «Coincidia amb la meva època universitària, entre el 2002 i el 2008, on vaig treballar amb companys com Dani Castellano, Xavier Angulo o Marc Padró». El 2010 va començar a preparar el projecte Tigre de Paper Edicions, que un any més tard, el setembre de 2011, va publicar el primer llibre. Encara hi treballa en l'actualitat.